

עם קריאת "קשת"

עד כאן כל שבחי קשת. אך אם נמשיך בקור
הכנות, הלא־נעים כל־כך לעיתים, נצביע קודם־
כול בעל כורחנו על ריפיון מדורי הביקורת
והשירה ברבעון. בשלוש החוברות פורסמה רק
רשימת־ביקורת מקרית אחת הראויה, אילי,
לשמה, זו של א. כידן על יזהר, וגם היא אינה
מעובדת כל־צורכה. כידן בזמנו כתב יותר טוב,
או כך, לפחות, נדמה לנו. מובן, שאיש אינו
יכול לאסור על א. אמיר, העורך, להכתיר את
הגברות מ. אורן והדה בושם בשם מבקרות־
ספרות. ברם, כיויים אלה אינם משנים את
המצב העובדי של העדר ביקורת־ספרות מקיף־
רית ראוי־לשמה ב, קשת.

בשירה בולטים בינתיים בקשת, בהעדרם,
חוק מוצא־מן הכלל קצר אחד כל משוררה
החשובים באמת של המישמרת המודרניסטית
שלנו. במקומם מופיעים הרבה שירים מזיק־
פקים בתכלית מבחינת רמתם (שביט, קימיני־
קובסקי, וכו', וכו') מזה וכמה שירים צניעים־
צניעים וסבירים־סבירים של גורי בתקיפתו

רבעון ספרותי חדש היא מאורע באקלימנו
התרבותי, שבו, מאזניס, וגזית, הם כתבי־העת
היחידים, המוקרשים, בשלמותם, לבעיות־ספרות
או לסוגיות־הספרות־והאמנות (מוֹלד) הוא
בהלקו כמה מדינית). צריך, איפוא, לקום בבר־
כה את הופעתו של הרבעון, קשת, ששלוש
מחיברותיו יצאו עד כה לאור. מה עוד, שהשתי
בא לשרת, כמוכרו בשער, מגמות "מודרניס־
טיות ונונקונפורמיסטיות", והוא מייצג גחן
חדש ומתקבל־על־הדעת בקשת הפריודיקה שלנו.
אם נבחן בכנות את שלוש החוברות של
קשת, נבוא לידי מסקנה ודאית שכתב־עת זה
כנשים את כוונותיו המוצהרות בשני תחומים:
מזרח־אמנויות (מוסיקה, מחיל, האמנויות הפי־
לאסטיות) והסיפורת בולטים בו מאוד לטובה
בהדישם המגחן. גם מזרח־הרגום אינו רע כאן
כל־עיקר, אך כי אין פרופורציה בין מיעוט
התרגומים הספרותיים ובין ריבוי תרגומים
פזניים־היסטוריים, ותרגומי־השירים נוטים קר־
מזה לצד "קלאסי" מופרז.

האחרונה ושל תומר מזה (תומר, אגב, מישפע במידה כזו מזה, אביזן, עמיתי ודור, עד אשר משורר צעיר אחד אמר כהברקתפתע וכמגלה את אמריקה: אין תומר! יש רק ואריאצות של תומר על נרשאי זך וכו'. מובן, שגם בכך יש משום גוממה).

סגם אסתטי אחד בקשתו הוא נטייתו של העורך להעלות על גס כמה "ריעים-לנשק" מת-קופת אלף. ביחוד בולטת נטייה זו בפירסום "סיפורת-ישירה" גראפומאניות של ע. קינן. יכול להיות שקינן הוא איש מעניין, סאטיריקון מעולה, משמיע דעות מאלפות בהברקתן, וכדור מה. אבל ברור לחלוטין, שאין לו שום קשר לספרות ריבונות-של-עולם: הרי הוא כותב את קטעי "השירה-והסיפורת" שלו בסיגנון ה"השכ" לה" משנות החמישים של המאה שעברה. איך עוזי סיכת כל-כך מסתכל דרך אצבעות-ידיו הפשוטות על ה"שירים" של עצמו, למשל לאלוהי הגראפומאניה פיתרונים. כתיבתו מזכירה תירגולי-חיבור של תלמיד משמינית-תיכון (תלמיד כנעני, אומנם). ככל שימהר אמיר לגנוז גיסו-גראפומאניה ילדותיים אלה, כן ייטב לרמת-רבעונו.

רעה חולה אחרת, המונעת התייחסות באהדה יתירה לקשתו, זו, נהיה גלויים פעם, אישיותו של העורך, המסוקפת כל-כך מבחינה ספרותית ברורה, שכחנתו של אמיר לטובה, באמת לטובה. הוא עתה חסיד "מודרניזם וגונקתפור-מיזם". אבל לא כל מי שחפץ ביקר מישהו, זוכה להחזרת חיבה מאתו צד. ובנוסף קצת-הומר-ריסטי: אמיר מתרפק על המוזה המודרניסטית.

כביכול, וזו מזכירה לו בבחילה את כרך האפיגוניות של שיריו (קדיס). את כרך הגראפומאניה הצרופה של שיריו (שרף). ואת שני כרכי הגראפומאניה הסיפורית שלו. כל זה לכף החובה. בכף-זכות מוסלים רק תרגומיו וכחונר-תיו הטובות. אפשר, כמוכן, לטעון שאפסותו של אמיר כמשורר או פרוזאיקון אינה צריכה למנוע מאף אחד "לתת לו חומר", כפי מונח הסלאנג הספרותי שלנו. עורך-גראפומאן אינו, לצערנו, חידוש בנוסחו הספרותי. מה עוד שאמיר באמת טורח על מיפעלו, ונימת, קשתי "סבירה ומעודכנת". כפי שאמר מישהו, בחדאי פי כמה מנימת, מאזניים, לזשל. כאן באמת קשה לפסוק הלכה לכאן או לכאן. מוטב אולי להסתפק, איפוא, בקביעה אובייקטיבית, שדמותו של העורך היא אולי הפגם האסתטי העיקרי של הרבעון החדש. אבל אולי יצליח אמיר להבליע את עצמו בין דפי רבעונו. אף כי תמיהונו: כבר באותו וכוח קלוש מדרגה שניה על גונקופור-מיזם (בקשת' מס' 2) הזכיר מישהו את "שירת אמיר" כסמל לגונקופורמיות ובסימפוזיון הק"ל לוש פירכמה על כעיה בלתי-מוגדרת בקשת' מס' 3 בולט א. א. גוסו כמתחכח-כבוד.

כן צריך להזכיר, שה"גונקופורמיזם" של קשתי לא הגיע עדיין עד-כדי יזימת פולטום ספרותי-אינטלקטואלי קונקרטי על סוגיה כול-שהי מסוגיות התרבות והאמנות בארץ. גם כאן מצפים אנו עדיין לקונקרטיזאציה.

בין כך ובין כך על אף כל ההסתמיות, ראוי לברך על הופעת רבעון זה, מאחר שמסרותיו המוצהרות וחלק מהמפורסם בו נראים לנו.